

[Anne Grete Holmsgård]

mer i fagbevægelsen – og det er jo den store gruppe af fagbevægelsens medlemmer – ikke aner, hvad de skal gøre, fordi de får nogle fuldstændig uklare signaler fra deres egen organisation.

Jeg vil opfordre socialdemokratiets medlemmer derude til at give socialdemokratiet et ordentligt spark bagi og sige: nu er det altså om at vælge side, og nu er det om at vælge side fra de borgerlige og lade være med at rende rundt og klynke over, at man ikke kan komme ind i varmen, for der er ingen grund til at komme ind i varmen. Det berømmelige samarbejde hen over midten, som socialdemokratiet har prøvet i adskillige år, og som man nu lægger op til igen, det duer ikke; der skal anden vin på de flasker.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke tage hul på, om man så må sige, valgoplægsdebatten i morgen. Hr. Maitsted har jo talt, og på den baggrund skal jeg undlade at sige alt det, jeg i grunden havde ønsket at sige; det kunne jo have mindre betydning i den givne situation.

Men jeg vil dog sige et par ting til socialdemokratiet og til den socialdemokratiske ordfører, hr. Camre, der f.eks. påstår, at dette finanslovsforslag skulle begunstige spekulanter, skattetænkere, kapitalister osv. Eller i hvert fald påstår hr. Camre, at regeringen og partierne bag regeringen ønsker at forgyldte dem.

Hertil er kun at sige: hvem skabte baggrunden for, at nogle af disse måske bliver forgyldt i øjeblikket? Er det ikke den socialdemokratiske politik? Er det ikke, fordi socialdemokratiet skabte en ny opfindelse: statspapirer, statsobligationer osv.? Er det ikke dem, der får gevinsten? Og var vi ikke med socialdemokratiet – det indrømmer jeg – enige om at fjerne skat på kapitalgevinster og aktier? Ja men vi vidste jo alle sammen, at i det øjeblik man fik en opgangsperiode, ville der være nogle skattefrie gevinster dér. Socialdemokratiet var dog med til at gennemføre dette. Altså kan socialdemokratiet ikke nu fralægge sig ansvaret for, at visse, som vi i grunden ikke synes skulle have det, får gevinster.

Det er ikke muligt på det skattemæssige område at ændre tingene fra det ene år til det andet. På den måde ville man i alt fald

gøre det ganske umuligt at få folk til at investere noget i erhvervslivet.

Socialdemokratiet ønsker, at vi skal friholde de svage i samfundet. Ja men det ønsker vi også i kristeligt folkeparti. I en krisetid må man specielt tage hensyn til de svage i befolkningen, men har socialdemokratiet nogen sinde villet være med til at fremkomme med en statistik, hvorefter vi reelt kunne finde frem til, hvem der er de svage i samfundet? Det nytter jo ikke, at man stadig væk vil påstå, at de arbejdsløse er de svage. De kan muligvis være psykisk svage, men da ikke økonomisk svage. Det betyder da uendelig meget for den arbejdsløse, om ægtefællen f.eks. har 300–400.000 kr. i indtægt; så kan man da ikke kalde dem økonomisk svage.

For os er det af væsentlig betydning, at man for at kunne udskille de svage i samfundet gennemfører en ordentlig statistik, hvor vi tager hensyn til den familiemæssige forbrugsmulighed. Kun hvis man vil være med til det, er der en mulighed for at udskille de svage og dermed være med til at sørge for, at de får bedre vilkår, og at de, der har de gode vilkår i dag, får knap så gode vilkår.

Men min anke over for socialdemokratiet har på trods af det gode samarbejde, vi på mangfoldige områder har haft med dette parti, hele tiden været, at socialdemokratiet har ønsket at fastholde, at vi ikke skal røre dem, som har to gode indtægter, og så har man søgt at bruge de svage som løftestang for disse grupper.

Men hvem er i grunden de velbjærgede i dagens Danmark? Det er ikke småkapitalisterne i erhvervslivet, for de har såmænd ikke så megen kapital tilbage. Det er faktisk dem, der har to gode indtægter i en familie.

Vi er dog enige med socialdemokratiet i ungdomsarbejdsløshedsproblemet, og socialdemokratiet ved udmærket, at vi hele tiden har ønsket at beskæftige os med, hvorledes vi løser disse problemer. Socialdemokratiet ved også, at vi, dengang vi forhandlede med socialdemokratiet, var inde på at finde løsninger, hvormed vi helt kunne fjerne ungdomsarbejdsløsheden. Socialdemokratiet ved også udmærket, at vores forslag var, at man fuldstændig fjernede ungdomsarbejdsløsheden for unge under 21 år og sagde: enten er her beskæftigelse eller uddannelse. Men hvad ville socialdemokratiet, da de ellers havde fået spurgt andre? De ville ikke være med,